

πιστός επίσης, ὅπως εἶσαι σήμερον
πρὸς τὸν Ἰνφάντην, κ' εἰς τὸν ἀνακτὰ ποτε;

ΜΑΡΚ. Σοὶ τὸ ὁμνῶ.

ΚΑΡΟΛ. Ἄν ὁ σκώληξ δέ ποτε
τῆς κολακείας ἴσως τὴν ἀφροσύνην
συνέσφιγγε καρδίαν μου, ἂν τῶμα μου
τὸ δάκρυ ἐλησμόνει, ὅπερ ἄλλοτε
ἐδάκρυσεν, ἐὰν τὸ οὖς ἐκώφευε
πρὸς ἱκεσίας, θέλεις σύ, ἀτρόμητος
τῆς ἀρετῆς μου φύλαξ, σθεναρῶς ἐμὲ
νὰ συγκρατῇς, τὸ πνεῦμά μου τὸ ἀγαθὸν
νὰ προσκαλῇς ἀμέσως διατόρως.

ΜΑΡΚ. Ναί!

ΚΑΡΟΛ. Καὶ ἤδη μίαν ἔτι μου παράκλησιν.
Ἐπιθυμεῖς νὰ γίνης ἀδελφός ἐμός;

ΜΑΡΚ. Σὸς ἀδελφός!
Καὶ ἤδη πρὸς τὸν ἀνακτὰ.
Οὐδὲν φοβοῦμαι πλέον. Ἐρεϊδόμενος
εἰς τὸν βραχίονά σου, τὸν αἰῶνά μου
νὰ προκαλέσω οὕτω δύναμαι ἐγώ. (ἀπέρχονται)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

Σημειώσεις τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Ἀπόλλωνος».

Δημοσιεύοντες τὴν πρώτην πράξιν ἐκ τοῦ μεταγλωττισθέν-
τος θαυμασίου ἔργου τοῦ ἀθανάτου Γκαίτε ὑπὸ τοῦ εὐπαι-
δεύτου φίλου κ. Γ. Κ. Στρατηγῇ διδάκτορος τὰ Νομικά,
συγχαίρομεν αὐτῷ ὅτι τὸσον καλλιάρπως διατίθεται τὰς
ὥρας τῆς σχολῆς αὐτοῦ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΝ Τῷ ΖΩΟΛΟΓΙΚῷ ΚΗΠῷ,

(ΕΚ ΤΟΥ FIGARO)

ΥΠΟ

ΑΙΚ. Π. Φ.

Εἶρων τις ποιητὴς ἔτυχε κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Δήμου περι-
πατῶν ἐν τῷ Βοτανικῷ κήπῳ καὶ ἐζήτησεν ἵνα ὁμιλήσῃ τῷ
διευθυντῇ τοῦ Ζωολογικοῦ τούτου ιδρύματος.

— Κύριε Διευθυντά, εἰμαι γάλλος, εἶπεν αὐτῷ, διὸ καὶ
οὐδὲν τῶν ἐνδιαφερόντων τὴν δόξαν τῆς πατρίδος μου ὑπο-
λείπεται μοι ἀλλότριον. Πλὴν παρετήρησα ὅτι ἡ ἐθνικὴ ὕμνων
συλλογὴ τῶν ζώων εἶνε ἀτελής· διότι κέκτησθε μὲν τίγρεις,
ἄρκτους, λέοντας καὶ ὄφεις, ἔχετε μάλιστα καὶ τινα ἱπποπό-
ταμον ἐν ὑδροχόῳ, καὶ πίθηκας ἐν τῷ κλωβῷ, τοῦθ' ὅπερ εἶνε
ἀληθὲς τις Ἀκαδημία ἐκ σιδηρῶν κιγκλίδων, προσφυῶς δὲ

ἐθαύμασα τὴν ὕαιναν, τὴν θῶα, τοσοῦτον σπάνια ζῶα, ἀλλὰ
στερεῖσθε ἐτέρου ἄνευ τοῦ ὁποίου ἀδυνατεῖ τις ἵνα πραγμα-
τευθῇ καταλλήλως τὴν σοβαρὰν Ζωολογίαν.

— Καὶ ποῖον αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Διευθυντής.

— Τὸ θηριωδέστερον καὶ μᾶλλον εἰδεχθές. Δι' ἀκριβείας,
τὸ εἶδος εἶνε ἄλλως σύνηθες καὶ εὐρίσκετε αὐτὸ καθ' ὅλας
τὰς διαστάσεις.

— Καλεῖται δέ;

— Ἀνθρώπος.

Ὁ Διευθυντής ταραχθεὶς ἤδη τὴν γνώμην, ἀπέβλεψεν εἰς
τὸν ποιητὴν ἵνα καταστρέψῃ πάντα δισταγμὸν καὶ κατανο-
ήσῃ καλῶς, ἐὰν ὁ πρὸ αὐτοῦ ἦτο τρελλός.

— Καὶ σκοπεῖτε ἵνα προβῇτε; . . .

— Εἰς τοῦτο, κύριε Διευθυντά. Ἐπιτηδεύομαι ἐπάγγελμα
ἡκιστα ἐπικερδές, καὶ ὡς ἡκούσατε ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν συμ-
πατριωτῶν ἀνταλλασσομένοις λόγοις, οἱ καιροὶ εἶνε δυσχερεῖς.
Λοιπόν, τρέφετε πάντα τὰ ζῶά σας, νομίζω.

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἴδού, σὰς ζητῶ κλωβόν τινα ἵνα παρουσιάσω τὸν ἀν-
θρώπον ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ.

Ἀεῖποτε διανοοῦμαι τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ (ἄλλως πολὺ ἐ-
χέγγυον), ὅτε μάλιστα μελετῶ τὰ διάφορα τοῦ πολιτισμοῦ
χρονικά, καὶ εὐρίσκω, ὡς ὁ φίλος μου εἶρων ποιητῆς, ὅτι ὑπάρ-
χει χάσμα ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ μεταξὺ τῆς τίγριδος καὶ
τῆς θωός.

Δὲν ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ τὸ κενόν αὐτό;

Κατ' οὐδὲν δυσχερές ἐκ τῆς ἐπελθούσης δυστυχίας ἵνα ὀρί-
σωμεν τόπον τινὰ παρουσιάζοντα τὸ εἶδος, ὡς οὐδενὸς ὑπολει-
πομένου τῇ τροφῇ καὶ τῇ οἰκίσει· ἡ ἐκλογὴ ἔσται αὐτῷ ἀπό-
λυτος ὡς ἡ ἄμιλλα. Ἀλλὰ σκοπεῖτε ἵνα παρατηρήσῃτέ μοι
τίς ἐδύνατο, τίς κατέπειθεν ἑαυτὸν, ἵνα ζήσῃ ἐν τῷ κλωβῷ;
Οἶμοι! ἅπαντες διατρίβομεν ἐν αὐτῷ, ἡ δ' ἔξις αὕτη ἤρξατο
ἀπὸ πολλοῦ. Κιγκλίδας, πέταυρον καὶ κάπην, ἔχουσι πάντα
τὰ κοινωνικά κράτη, καὶ οὐδὲν πρόσκομμα, πιστεύσατέ μοι.

— Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος προσιτός καὶ δὴ κατάδηλος τοῖς
διαβάταις;

— Οὐδεμίαν ἐτέραν διακρίνω δυσχέριαν ἢ ταύτην, τὴν ὡς
ἐκ τῆς ἀσέμνου φύσεως τοῦ ζώου αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ συναίσθησις τῆς
αἰδοῦς, αὕτη εἶνε παρεξήγησις τῶν ἡθῶν, οὕτω οὐδ' ἐπὶ στιγ-
μὴν δέον ἵνα διατρίψῃ τις. Ὁ ἰνδικὸς ἀλεκτρυὼν οὐδὲν πλει-
ότερον εἶνε μάταιος· ἡ μόνη δὲ καὶ περὶ τῶν πάντων μέριμνα
τοῦ ἀνθρωπίνου ζώου εἶνε ἡ κατάδειξις ἑαυτοῦ, καὶ εἶπερ τις
προβῇ ἄχρις οὗ ὀνομάσῃ αὐτήν, αὕτη ἀνεπτυγμένη προσφέρει
τὸ ὥραϊον.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ κλωβῷ. . . . ὁποῖον ἀντικείμενον
σπουδῶν τοῖς σοφοῖς! Μὴ ὑπολάβετε με διαλεγόμενον περὶ
τῶν ζωγράφων τῶν ζώων· ἐκαῖνοι εὐρίσκουσι τὰ βραβεῖα τῆς
Ῥώμης καὶ τὰ νομισματώσημα, ὡς ἀφθόνους Ἀκαδημίας.
Ἀλλ' ἀπλοῦς τις Δάρβιν, παραδείγματι, ἰδοὺ ἐντεῦθεν αἱ
συλλεκταὶ ἀποδείξεις διὰ θεωρίαν τινὰ τῶν εἰδῶν! Πρόδη-

λον, ὅτι ἂν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος τις ἐν τῷ κλωβῷ ἐν τῷ Ζωολογικῷ κήπῳ τοῦ Λονδίνου, ὁ μέγας οὗτος φυσιολόγος Δάρβιν ἔσως κατάρθου τὴν ἐξήγησιν τῆς μυστηριώδους θηριωδείας τῶν μαστοφόρων, καὶ τὸ μυστήριον τοῦ πολέμου, τῶν δολοφονικῶν καὶ τῶν κλοπῶν, ὡς καὶ τῶν βιαιοτήτων, τῆς πολιτικῆς καὶ παντὸς ἐτέρου φοβεροῦ γεγονότος ἐν τοῖς ἀγρίοις αὐτοῖς ζώοις ἢ το ἤδη γνωστὸν ἡμῖν

Φοβερόν, ἀλλὰ περίεργον λίαν!

Γεννᾶται τὸ δέριμα γυμνόν, ἄνευ τριχώματος καὶ πτερῶν ἐναντίον τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ ψύχους τοῦ πάγους, ἀφ' οὗ κατὰ δήλον, ὅτι ὅλα τὰ κλίματα εἶνε αὐτῷ πεπωμένα. Δανείζεται τὰ ἐνδύματα ἀπὸ τοῦ δέρματος τῶν λοιπῶν ζώων καὶ λαμβάνει μὲν τὸ ἔριον τοῦ προβάτου, τὰς τρίχας τοῦ χοίρου, τὸ δέριμα τοῦ βοῦ, χρωματίζει δ' αὐτὰ μέλαινα καὶ περιβάλλεται κατὰ τὸ σχῆμα τῶν ἐλύτρων τῆς μηλολόνης, ἱματισμὸν παράδοξον, ὀχληρόν, ἄσχημον, ψυχρὸν ἐν τῷ ψύχει καὶ θερμὸν ἐν τῇ θερμῇ, ἱματισμὸν μὴ ποσῶς αὐτὸν προφυλάσσοντα, καλύπτοντα ἢ κοσμοῦντα.

Μετὰ ταῦτα, στερεῖται ἰδίας φωνῆς· οὔτε βελάζει, οὔτε βρωμάται, οὐδ' ἀφίησι φωνὴν ὁμοίαν τῇ γαλῇ, μὴ ὑλακτῶν, μηδὲ βρυχώμενος. Ὁμιλεῖ! Οἱ ἥχοι οὐχὶ ἐμμελεῖς, οὐς προεκφέρει, ἐκφράζουσιν ὅτε μὲν τοῦτο, ὅτε δ' ἐκεῖνο, καὶ τὸ πλεῖστον οὐδέν· αὐτὸ δ' ἀρτᾶται τῆς θέσεως ἐν ἣ αὐτοὺς ἀποδίδωσιν οὗτος, διότι ἵππος τις ἀγγλικὸς ἐννοεῖ ἕτερον γαλλικὸν ἐκ τοῦ χρεμετισμοῦ, ἀλλ' ἄνθρωπος γάλλος μάτην φωνασκεῖ πρό τινας ἀγγλοῦ ἐτέρᾳ διαλέκτῳ ἀμφοτέρων χρωμένων

Πέρα αὐτῶν, ἵνα ψάλλῃ παραμορφοὶ τὸν λάρυγγα, συντρίβεται τὰς φωνητικὰς χορδὰς, καὶ μιγνύων τὸν κλωγμὸν τῆς ὀρνιθὸς τῷ τρυσμῷ τῆς τρυγόνος, τὸ παράδοξον ζῶον παράγει ἀνακραύγασμά τι τοσοῦτον ἄτακτον, ἵνα μὴ τις νοῇ ὅτι ἀπαιτεῖ, ὅπου ἐπιζητεῖ ἵνα φθάσῃ τεθλιμμένος ἢ εὐχαρὶς ἂν τὸ πῦρ εἶνε ἐν αὐτῷ, ἢ ἂν ζητῇ ἵνα συζευχθῇ καὶ τέλος, ὅποιαν φωνῆς ζώου ἀγωνίζεται τὴν ἀπομίμησιν (ιδεὲ Buffon καὶ Lacépède)

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ Cuvier: (Ὁ ἄνθρωπος) διὰ τῶν τεσσάρων ποδῶν αὐτοῦ ποιεῖται χρῆσιν τοιούτως αἰφνηδῆαν καὶ παράδοξον, ὥστε οἱ φυσιολόγοι ὑπεχρεώθησαν ἵνα διακρίνωσι τῶν ἄλλων ποδῶν δι' ἰδίων ὀνομάτων. Καὶ τοῖς μὲν δύο αὐτῶν, (οἵπερ ἐκλήθησαν πόδες), χρᾶται ἵνα ὀρθῶται διαστρόφως τῇ ἀνατομῇ. Οἱ δάκτυλοι τῶν ὀπισθίων αὐτῶν ποδῶν παραμειομορφωμένοι, ἄτροφοι, νεκροί, οὐδέν τι ἕτερον σχηματίζουσιν ἢ εἶδος ὑπολοίπου ἡκρωτηριασμένου μέλους ἄνευ σπονδύλων ἐφ' οὗ καὶ ἀκμαζοῦσιν ὑπερσαρκώματα, ὧν ἡ γυνὴ εἶνε τῶν καλλιτεχνικῶν προβλημάτων τοῦ εἶδους! Ἐκ δὲ τῶν δύο ἐτέρων (ὀνομασθέντων χειρῶν), μιᾶς μόνης καρποῦται, τῆς δεξιᾶς.

Ἡ ἀριστερὰ ἐνοχλεῖ αὐτόν, διὸ καὶ εἶνε στεῖρα ἀπὸ πατρὸς πρὸς υἱόν. Μόλις ἐν τισὶ ἐκγυμνάσμασι χρησιμεύει αὐτῷ ὡς ἀλτήρ, καὶ καλοῦσι κυμβαλιστὰς τοὺς ἐνεργοῦντας ταῦτο· χρόνως ταῖς δύο χερσὶ, καὶ ὁργανιστὰς τοὺς κινοῦντας συγ-

χρόνως καὶ τοὺς πόδας αὐτοὺς. Οὗτοι εἶνε οἱ μᾶλλον τρομεροὶ μαστοφόροι.

Ὁ Δάρβιν ἐπιπροσθέτει: (Ὁ ἄνθρωπος) εἶνε τὸ μόνον ζῶον τῆς δημιουργίας, ὅπερ εἶνε κακὸν διὰ τὴν ὑπαρξιν, ἄνευ σκοποῦ, ἄνευ κέρδους, ἄνευ προφάσεως. Τὸ μόνον πίνον ἄνευ δίψης, τρώγον ἄνευ πείνης, ἀγαπῶν καὶ μισοῦν ἄνευ λόγου καὶ φονεῦον ἄνευ θυμοῦ. Τὸ μόνον αἰχμάλωτον, μὴ κατασφάζον τοὺς ὁμοίους αὐτῷ, ἀνάνδρως ὅτε εἶνε ἐκεῖνοι ἀδύνατοι, ἀλλὰ καὶ χρώμενον τῷ ἰδίῳ καιρῷ ἵνα ἀφαιρῇ ἐκυτόν. Μασσᾷ, καπνίζει καὶ εἰσπνέει δηλητήριο· μεθύει ἐκ τῶν σικέρων καὶ κτηνοῦται ἐν τῇ θεωρίᾳ τῶν ὑποχωρήσεων αὐτοῦ. Ὁ τρομερὸς σαρκοφάγος!...

Ἀλλὰ τὸ ἴδιον,—ἡ κατάστασις αὐτοῦ—τοῦθ' ὅπερ τέλος ἀναγκάζει τὴν ἐκθεσιν αὐτοῦ ὡς δεῖγμα ἐν τῷ Ζωολογικῷ κήπῳ, (ὡς αἱ στατιστικαὶ μαρτυροῦσιν) οὐδόλως ἀποδοτέον τῇ σπάνει καὶ διαφθορᾷ αὐτοῦ. Ἡ ἀπώλεια εἶναι μικρά, εἰ καὶ ἐλπίζεται μάλιστα ὅτι οἱ λοιποὶ πλανῆται εἶνε ἀκατοίκητοι.

Ἄλλ' ἰδοῦ: ὅτι καλοῦσιν ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις ἐνστικτον, ἐν τῷ ἀνθρώπῳ εἶνε διπλοῦν, μεθ' ἐνικῆς συνειδήσεως τοῦ ἐνστίκτου αὐτοῦ, ὅπερ καθίστησι τὴν θηριωδίαν αὐτοῦ ἀδιόριστον, εἴπερ τις ἐδυσπίσται τῷ δαιμονίῳ τοῦ κακοῦ. Οἱ φυσιολόγοι ἐκπληκτοὶ ἐπὶ τῇ ὑπερφυσικῇ ταύτῃ δυνάμει καὶ ἀληθῶς δαιμονιακῇ, ἀνεῦρον ἰδίαν λέξιν δι' αὐτήν: ψυχὴν.

Ἡ τίγρις στερεῖται ψυχῆς, ὡς ὁ καρχαρίας, ὁ κροκόδειλος καὶ τὸ ὄρνειον. Ἄλλ' ὁ ἀνθρωπος ἔχει· αὐτῆς ἕνεκα ἀπολογεῖται ἐπὶ τῇ αἰσχρᾷ ἀποστολῇ αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ὄντων καὶ τῶν Πραγμάτων, καὶ ἐξ αὐτῆς εἶνε ἐνικός. Ἐπ' αὐτῇ ἐκοσμήθη τῷ γέλωτι, αὐτῷ ὄντι ἰδίῳ. Οὐδέν ἕτερον ζῶον γελᾷ, ὡς οὐδὲν ἄλλου γινώσκοντος τὸ διαπραττόμενον κακόν, ὡς οὐδὲν τῶν λοιπῶν ζώων ἔχοντος συνειδήσιν καὶ μὴ ὄντος ἱκανοῦ ἵνα παλαίῃ πρὸς τὴν εἰμαρμένην τῶν ἐνστίκτων τοῦ ἰδίου εἶδους. Ὁ ἀνθρωπος γινώσκει καὶ γελᾷ, ὁ ἀνθρωπος ἔχει ψυχὴν.

Οὕτω ὁ φίλος μου ποιητής, ὅτε προσεφέρετο κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Δήμου ἵνα παρουσιάσῃ τὸν ἀνθρώπον ἐν τῷ Βοτανικῷ κήπῳ, κατ' οὐδὲν ἐκενοδόξει ὡς ἐδύνατό τις ἵνα πιστεύσῃ. Τὰ ζῶα, ἅπερ ἐκτιθέασιν ἐν τῷ Βοτανικῷ κήπῳ, ἐνδιαφέρουσιν ἡμῖν ἔλαττον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὠφείλομεν ἵνα μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ἀκουσίως τῆς ταξινομηθείσης καὶ ἐγνωσμένης θηριωδείας αὐτῶν, αἱ θῶες, τὰ ἔρπετά καὶ τὰ κητη ζῶσι πάντοτε κατὰ τοὺς τακτικούς νόμους τῆς φύσεως μὴ ποτὲ ἐπανασταντοῦντα. Ὁ ἀνθρωπος μόνος ἀπειθεῖ, μάλιστα δὲ καὶ τῷ θεσπίσματι αὐτῷ τῆς αὐτοσυντηρήσεως· εἶνε προσέτι ἀκοινωνήτος, οὐδέποτε δύο ἀνθρώπων ὁμοῦ ἀντεχόντων τῆς κοινωνήσεως, ἣν αὐτοὶ οὗτοι ἐθεμελίωσαν, ὑπὸ φόνον τινὸς καταλυομένης τῆς συναντήσεως αὐτῶν.

Οἱ λύκοι οὐδέποτε κατέφαγον ἀλλήλους, ἐνῷ οἱ ἀνθρώποι συνεσθίουσιν ἀλλήλους καὶ μεταπέπτουσι τὴν τοιαύτην τροφήν.

Οὕτω ὁ Ζωολογικὸς κήπος μας εἶνε ἀληθῶς πτωχὸς τις Ζωολογικὸς κήπος παρὰ τὴν φήμην του. Ἀγνοῶ ἂν ὑπάρχειται

τῇ Δημοσίᾳ Ἐκπαιδεύσει, ἀλλ' ἂν ἀρτᾶται αὐτῆς, ἀφίημι ἱκετείαν πρὸς τὸν κύριον Goblet.

Ἄν λοιπὸν ἀρέσκη ὑμῖν, εἰς κλωθὸς διὰ τὸν βασιλέα τῶν ζώων. Ἐπείγει ἵνα ἀναγνώσωσιν ἐπὶ προγράμματος τὴν γραφὴν ταύτην, δημοφιλῇ ἐφεξῆς:

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Μὴ τίθεσθε τοὺς δακτύλους
μεταξὺ τῶν κιγγλίδων.

Ἰσως ἦτο ἐπιτεμπές τοῖς παιδίσις ἵνα συνωθῶνται πρὸ αὐτοῦ καὶ φωνασκῶσιν: οὐ! οὐ! ἂν αἱ κιγγλίδες εἶνε στερεαί, καὶ ἡδύναντο οὕτω ἵνα πωλῶσι μολυβδίνους σταυροὺς τοῦ Τάγματος τῆς Τιμῆς ἐπὶ τοῦ ἄκρου ῥάβδου καὶ δι' αὐτῆς, ἔαν ἐπετρέπετο, ἐρεθίζοντα τὸ θηρίον ἵνα ἀκούσῃ τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ ἴδῃσιν αὐτὸ σκιρτῶν.

Τῇ τετάρτῃ ὥρᾳ (ὥρᾳ τῆς φώκης), ἔδει ἵνα προσφέρωσιν αὐτῷ ἄψινθον, καὶ τῇ κυριακῇ ἵνα ἀσκήσωσιν ὡς στρατιώτην καὶ τὴν προσποίησιν τοῦ φονεύειν.

Οὐχὶ βεβαίως! οὐδόλως δύσκολον ἵνα εὕρῃ τις ἐν ταῖς ἡμέραις αὐταῖς τοῦ ψύχους, τοῦ πόνου, τῆς πείνης, τὸν διατεθειμένον τόπον ἵνα παρουσιάσῃ τὸ τρομερὸν Εἶδος.

Ἀλλὰ τὸ λίαν δυσχερές, ποῖος ἔσται ὁ φύλαξ;

ΑΡΙΟΛ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΕΣΧΗ

Ὅτι ἐν τῷ παρ' ἡμῖν κόσμῳ τῶν γραμμάτων αἱ σοβαραὶ σπουδαὶ ἤκιστα θεραπεύονται, ἐν ᾧ ἀδιάπαυστος προάγεται ἡ παραγωγὴ τῶν ἐλαφρῶν ἔργων, τῶν καταπλημμυρούμενων τοὺς παρ' ἡμῖν βιβλιολογικοὺς καταλόγους, οὐδὲ διαψεύδεται οὐδ' ἀμφισβητεῖται. Ἡ ραθυμία εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν χαρακτηριστὴρ τῆς ἡμετέρας φυλῆς, ὑπὸ δὲ τὸν ἀττικὸν ἥλιον ἡδονικώτερον ἀνακορδυλίζεται τις καὶ χασμάται ἢ μελετᾷ καὶ κύπτει ἐπὶ τὰ βιβλία. Τὸ *dolce far niente* κρατεῖ πανταχοῦ παρ' ἡμῖν. Ἐκ τούτου τὰ μὲν σοβαρὰ βιβλία καὶ σπάνιά εἰσι καὶ σπανίους εὐρίσκουσι τοὺς ἀναγνώστας, τὰ δ' ἐλαφρά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, φέρουσι τὸν τύπον μαθητικῶν δοκιμῶν, τύπον ἐλέγχοντα καὶ τὴν περὶ τὰ στοιχειώδη ἀμαθίαν καὶ τὸ ἀκατάρτιστον τῶν γραφόντων. Τὴν φιλολογικὴν ταύτην

ραθυμίαν ἐπισχύει παρ' ἡμῖν καὶ ἡ ἐπιεικὴς κριτικὴ τῶν *φιλῶν κύκλων*, ἡ προάγουσα τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ διανέμουσα τοῖς ἐταίροις τοὺς τίτλους τῆς μεγαλοφυΐας. Ἐν τοῖς κύκλοις δὲ τοῖτοις δημιουργοῦνται οἱ σοφοὶ καὶ οἱ λόγοι.

Nut n' anra de l' esprit hors nous et nos amis (1) εἶνε τὸ κρατοῦν ἐν αὐτοῖς ἀξίωμα.

Αἱ κλασικαὶ σπουδαί, ἡ μελέτη τῶν ξένων γραμματειῶν, αἱ ἱστορικαὶ γνώσεις καὶ ἡ παρακολουθία τῶν καθ' ἑκάστην προαγομένων φυσικῶν ἐπιστημῶν, δι' ὧν πάντων ὁ νοῦς ἐξακρίζει τὴν ἀληθῆ ἀτμόσφαιραν τῶν γραμμάτων, ἀφίενται ταῖς ξηραῖς κεφαλαῖς τῶν διδασκάλων καὶ τῇ μηχανικῇ αὐτῶν καὶ ἀκαρπώτῳ διδασκαλίᾳ. Οἱ λόγοι, οἱ ἄνδρες τῶν γραμμάτων, κατὰ τὴν γαλλικὴν ἔκφρασιν, οἱ περισαίνοντες τὰ δημοσιολογικὰ γραφεῖα καὶ ἀναφανίσκοντες ἐν ταῖς στήλαις τῶν περιοδικῶν, κατ' οὐδένα τρόπον ἐννοοῦσι τὴν θυσίαν τῆς παραγωγῆς εἰς τὴν μελέτην. Καὶ πῶς οὐ; Ὁ θάνατος δύναται νὰ καταφθᾷ αὐτοὺς ἐν τῷ σταδίῳ τῶν σπουδῶν, τὸ δὲ ὄνομα αὐτῶν νὰ στερηθῇ τῆς δόξης καὶ ἡ μνεῖα τοῦ περιφωτος τῆς ἀθανασίας, τὸ δὲ χεῖριστον, κρούοντες τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου, δύνανται νὰ κούσῃσι παρὰ τοῦ ἀγαθοῦ θυρωροῦ, ὅ,τι ἡ πτωχὴ ἐκείνη ψυχὴ, κατὰ τὴν πλήρη γαλλικὴν εἰρωνείαν καὶ Βυρωνεῖον *humour*, Μοῦσαν τοῦ Heine «Il est vrai que j ai reçu les ordres les plus sévères contre ceux qui pendant leur vie, se sont occupés de philosophie. Je dois les chasser d' ici ignominieusement à coups de fouet. Hola! vite qu' on parte d' ici!»

Ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ τῆς παρ' ἡμῖν διανοητικῆς ἐργασίας ἡ ἐμφάνεια ἔργων ἐλεγχόντων εἰλικρινεστέραν καὶ ἀπορροβωτέραν μελέτην, ἀνθρωπινωτέραν καὶ μᾶλλον λελογισμένην φιλολογικὴν πορείαν καὶ σαφεστέρου ἰδανικοῦ διψαν, παρηγορεῖ τοὺς ὀλίγους ἐκείνους ἄνδρας, τοῖς ὁποίοις ἀπέβη προσκορὴς πλέον ἢ κομπή περὶ ἡμᾶς ἀμαθία ἢ ὀσημέραι αὐθαδέστερον ῥιζομένη ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔθνει καὶ ἥτις, ἂν δὲν ἀνασπᾷται αὐτόπρεμος περικερματίζεται πῶς ὑπὸ τῆς ἀληθοῦς φιλολογικῆς ἐργασίας. Εἰς τὴν τάξιν τῶν ἔργων τούτων ὀφείλομεν νὰ κατατάξωμεν τὰς δύο φιλολογικὰς διατριβάς, τοῦ ἄρτι ἐκ τῆς σοφῆς Γερμανίας κατελθόντος εἰς τὴν πατρίδα διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας κ. Ἀντ. Κουτσουβέλη, καὶ τὰ ἔργα ταῦτα προήγαγον ἡμᾶς εἰς τὴν λέσχην ἡμῶν ταύτην περὶ τὴν παρ' ἡμῖν φιλολογίαν καὶ τὸ θέμα, περὶ ὃ διετριψεν ὁ εὐμαθὴς φίλος.

Ἡ πρώτη τῶν διατριβῶν τοῦ κ. Κουτσουβέλη (2) πραγματεύεται τὴν γένεσιν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς Πολιτείας κατὰ Πλάτωνα καὶ Ἀριστοτέλη καὶ ἡ δευτέρα (3) διατρίβει περὶ τὴν μελέτην τῆς κατὰ Πλάτωνα Πολιτείας.

1) Molière: Les Femmes Savantes. Act. III, sc. II.

2) Περὶ γενέσεως καὶ σκοποῦ τῆς Πολιτείας κατὰ Πλάτωνα καὶ Ἀριστοτέλη, ὑπὸ Α. Κουτσουβέλη κτλ. Ἐν Λειψίᾳ.

3) Περὶ τῆς Πολιτείας τοῦ Πλάτωνος ὑπὸ Α. Κουτσουβέλη κτλ.